

Arrest

nr. 123 772 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Novoselskoye, gelegen in het district Khasav-yurt in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote, Z.K. (OV X).

Op 2 september 2011 klopte 's avonds een kennis van u, T., bij u aan met de vraag of hij bij u kon overnachten. Iets na middernacht hoorde u lawaai buiten, waarop u ging kijken. U kreeg direct een klap op uw hoofd en verloor het bewustzijn. U kwam terug bij in de auto waarmee u weggebracht werd door medewerkers van een onbekende ordedienst. U werd opgesloten in een cel op een onbekende locatie. Daar werd u vastgehouden tot eind april 2012.

U werd beschuldigd van betrokkenheid bij een aanslag op een agent in Neftekachka ongeveer een week voor uw arrestatie. Tijdens uw ondervragingen werd u mishandeld.

Men eiste dat u uw betrokkenheid zou bekennen. Uiteindelijk stemde u in en tekende u drie documenten: een bekentenis, een instemming om samen te werken en een document in verband met de schenking van uw huis.

Bij uw vrijlating werd u achtergelaten op de weg van Khasav-yurt naar Tsjetsjenië. Na enige tijd kwam u een dorpsgenoot tegen. Hij bracht u naar uw ouders toen bleek dat er bij u thuis niemand meer was. Van uw ouders vernam u dat uw gezin uit Dagestan vertrokken was.

Uw echtgenote was op 17 september 2011 uit Dagestan vertrokken en had op 21 september 2011 asiel aangevraagd in België.

De dag na uw vrijlating werd u naar het ziekenhuis gebracht, waarna u enige tijd overdag verzorging ontving in het hospitaal. 's Nachts verbleef u bij vrienden. Uw buurman vertelde u dat hij had gezien hoe u en T. in verschillende auto's waren geplaatst. T. was neergeschoten.

Van uw vader vernam u nog dat familieleden van T. na het incident nog naar hem waren gekomen en hadden gezegd dat u achter het incident zat.

In de periode dat u was aangehouden, werd ook duidelijk dat de lokale politie naar u op zoek was. Ze voerden huiszoekingen uit in uw huis, bij uw vader en uw broer, uw vrouw werd minstens twee maal ondervraagd over uw verblijfplaats en ook uw broer werd meerdere keren meegenomen naar de politie voor ondervraging over uw verblijfplaats.

Enkele dagen na de beëindiging van uw behandeling in het ziekenhuis, vertrok u uit Dagestan. Eerst reisde u naar Moskou, waar u verbleef bij twee dorpsgenoten.

Na een maand ging u bij een kennis in Tver met wie u uw legerdienst had gedaan, logeren. Daar verbleef u ongeveer twee maanden.

Uiteindelijk reisde u per trein vanuit Moskou naar de Pools-Wit-Russische grens, waar u asiel aanvraag op 8 of 9 augustus 2012.

U reisde vanuit Polen door naar uw gezin in België en vroeg er een eerste maal asiel aan op september 2012.

Onder de Dublinreglementering werd u gedepoteerd naar Polen in februari 2013.

U reisde opnieuw naar België in augustus 2013 en vroeg een tweede maal asiel aan op 19 augustus 2013.

Uw asielaanvraag werd in overweging genomen door het Commissariaat-generaal op 5 september 2013.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw internationaal paspoort (origineel), een vertaling van uw huwelijksakte (kopie), twee processen-verbaal van huiszoekingen (waarvan één faxkopie en van het andere het origineel door uw echtgenote was neergelegd), kopies van twee politieconvocaties (waarvan uw echtgenote ook de originelen had neergelegd) en een kopie van een medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de veiligheidsdiensten, die u er onterecht van verdachten betrokken te zijn geweest bij een aanslag op een agent van de ordediensten.

Bij een eventuele terugkeer naar Rusland vreest u zowel de ordediensten, die u ertoe gedwongen hebben om met hen samen te werken, als de rebellen. (CGVS 2, d.d.10/12/2013, p.7-8)

Er dient echter te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal.

Aangaande uw arrestatie in de nacht van 2 op 3 september 2013 verklaarde uw echtgenote dat de ordediensten jullie huis beschoten, waarop u hen zou hebben toegeroepen om te stoppen omdat er kinderen in huis waren. (Z.K. – CGVS, p.9)

U verklaarde daarentegen geen schoten te hebben gehoord bij de inval. (CGVS 2, p.11)

Geconfronteerd met de versie van de feiten van uw echtgenote, bleef u bij uw verklaringen en ontkende u geroepen te hebben om te stoppen met schieten. U offerde dat uw vrouw misschien dacht dat u riep. (CGVS 2, p.27)

Dit laatste kan echter geenszins overtuigen.

Niet alleen is dit slechts een hypothese die u pas naar voor bracht nadat u geconfronteerd was met de letterlijke uitspraken van uw echtgenote; uit haar verklaringen blijkt bovendien helemaal niet dat het hier om een vermoeden of idee van haar ging.

Wat betreft de aanleiding voor uw aanhouding – een aanslag op een agent van de veiligheidsdiensten – verklaarde u aanvankelijk niet te weten wanneer deze plaats had gevonden maar u voegde er direct aan toe dat het “misschien een week” voor uw aanhouding was geweest. (CGVS 2, p.13)

Even later verklaarde u dan nog dat de aanslag “ongeveer een week” of misschien tien dagen voor uw arrestatie was geweest. (CGVS 2, p.15)

Uw echtgenote plaatste deze aanslag echter op 1 september 2011, zijnde één dag voor uw aanhouding. (Z.K. – CGVS, p.9)

Zowel uw echtgenote als u beschreven deze aanslag gelijkaardig: een explosie naast een moskee in Neftekachka waarbij één politieagent en burgers omkwamen. (CGVS 2, p.13, 14; Z.K. – CGVS, p.14) U verklaarde bovendien dat deze aanslag de enige was die in Neftekachka plaatsvond in de betreffende periode. (CGVS 2, p.13)

Er kan dan ook aangenomen worden dat jullie dezelfde aanslag voor ogen hadden.

Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielaanvraag, met name de situering in de tijd van uw eigen aanhouding.

Voorts bleken ook jullie beider verklaringen over de ondervragingen van uw echtgenote door de politie tegenstrijdig.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote zeker twee keer werd meegenomen en ondervraagd op het politiekantoor. (CGVS 2, p.18, 20)

Uw echtgenote maakte daarentegen slechts melding van één enkele ondervraging op het politiekantoor, met name op 14 september 2011. Drie dagen later vertrok zij uit Dagestan. (Z.K. – CGVS, p.9; vragenlijst CGVS vraag 3.5) Zij maakte op geen enkel moment melding van andere ondervragingen op het politiekantoor.

Geconfronteerd met deze vaststelling, bleef u erbij dat uw echtgenote u had verteld dat ze twee keer werd ondervraagd. (CGVS 2, p.23)

Het louter vasthouden aan uw eigen versie van de feiten heft evenwel de tegenstrijdigheid niet op.

Voorts verklaarde u over deze ondervragingen dat men van uw echtgenote enkel wilde weten waar u zich bevond. U verklaarde uitdrukkelijk dat de politie niets anders van haar wilde weten en dat uw echtgenote nergens van beschuldigd werd. (CGVS 2, p.21)

Uw echtgenote verklaarde voor het Commissariaat-generaal echter dat zij er zelf van werd beschuldigd banden te hebben met rebellen, en dat zij ondervraagd werd over wie er bij jullie over de vloer kwam. (CGVS 2, p.9-10, 13-14)

Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote, stelde u dat u hiervan niet op de hoogte was en dat uw vrouw enkel had gezegd dat ze naar u hadden gevraagd. (CGVS 2, p.24)

Deze verklaring overtuigt niet. Immers, de vraag rijst waarom uw echtgenote aan u niet zou vertellen welke vragen er aan haar nog werden gesteld, buiten vragen over uw verblijfplaats, en evenmin zou vertellen dat zij zelf beschuldigd werd van banden met de rebellen.

Gevraagd waarom uw vrouw deze zaken niet zou vertellen, stelde u dit niet te weten. U dacht dat dit misschien kwam door het feit dat jullie niet de tijd hadden gehad om alles “rustig te bespreken”. (CGVS 2, p.24)

Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor het feit dat jullie het druk hebben met de kinderen, administratie, enz. (CGVS 2, p.24) kan dit bezwaarlijk als verklaring beschouwd worden. Immers, uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat uw echtgenote u van tal van gebeurtenissen wel op de hoogte bracht, zodat niet ingezien kan worden dat zij belangrijke elementen zoals beschuldigingen door haar ondervragers aan haar adres niet met u zou delen door tijdsgebrek.

Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Tevens dient te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Een eerste tegenstrijdigheid betreft het bezoek dat de familieleden van T. aan uw vader zouden hebben gebracht in de periode dat u aangehouden was, en waarbij zij u de schuld zouden hebben gegeven. Toen u aanvankelijk werd gevraagd naar de achternaam van T., verklaarde u dat u hier niet naar gevraagd had maar dat uw vrouw u had verteld dat zijn familieleden bij uw vader thuis waren geweest, en dat zij B.'s waren. (CGVS 2, p.9)

Later verklaarde u dan weer dat uw echtgenote u nooit had laten blijken dat zij op de hoogte was geweest van dit bezoek. Zij zou op dat moment bij haar zus verbleven hebben en het zou uw vader zijn geweest die u over dit bezoek verteld heeft. (CGVS 2, p.21-22)

Geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaringen, ontkende u dit te hebben gezegd. (CGVS 2, p.23)

Het louter ontkennen van een deel van uw verklaringen heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Ook uw verklaringen aangaande de manier waarop u zou hebben vernomen wat de achternaam van T. was, blijken inconsistent.

Zoals eerder reeds aangegeven verwees u aanvankelijk, toen u werd gevraagd naar zijn achternaam, naar het bezoek van zijn familieleden aan uw familie, waarbij u stelde dat zij B.'s waren.

Later gaf u een volledig andere versie van de feiten.

U zou zijn achternaam van uw echtgenote hebben vernomen, niet omwille van het bezoek van de familieleden van T., maar wel omdat een politieagent hem zo zou hebben genoemd tijdens een ondervraging van uw echtgenote. (CGVS 2, p.23)

Indien dit werkelijk zou zijn gebeurd, mag evenwel verwacht worden dat u hiervan enige melding zou maken op het moment dat u gevraagd werd naar de achternaam van T..

De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, maar in tegendeel verklaringen aflegde waar u later op terugkwam (supra), is geenszins aannemelijk te noemen indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn.

Toen u dit werd tegengeworpen, kon u hiervoor geen verklaring bieden. U stelde enkel dat men er niet naar gevraagd had. (CGVS 2, p.23)

Dit is geenszins een afdoende verklaring.

Immers, u gaf uit eigen beweging bijkomende uitleg over de achternaam van T..

In dat geval mag verwacht worden dat u correct zou weergeven hoe u van zijn achternaam op de hoogte was indien u T. zelf er nooit naar vroeg.

Voorts kunnen ook uw verklaringen aangaande de stappen die uw familie ondernam na uw aanhouding niet als consistent beschouwd worden.

Toen er u aanvankelijk werd gevraagd of uw familie iets had ondernomen, ontkende u dit. (CGVS 2, p.18)

Uit uw latere verklaringen blijkt evenwel dat zij uw verdwijning gingen aangeven bij de districtspolitie, naar een mensenrechtenorganisatie stapten en dat uw familie in Tsjetsjenië ook daar informatie trachtte in te winnen. (CGVS 2, p.18-19)

Hieruit blijkt bijgevolg dat uw familie verschillende formele en informele stappen heeft ondernomen na uw aanhouding door onbekenden, hetgeen in tegenstrijd is met uw aanvankelijke verklaring. Geconfronteerd met deze vaststelling, stelde u dat u misschien de vraag verkeerd had begrepen en dat u onder "iets ondernemen" verstaat dat men "een zware kracht" (i.e. invloedrijke personen) inschakelt. (CGVS 2, p.20)

Dat u een dermate enge definitie van de term "ondernemen" zou hanteren dat de acties van uw ouders en broer voor u hier niet onder zouden vallen is weinig aannemelijk, te meer daar zij zowel de autoriteiten als een ngo hebben trachten in te schakelen en niet enkel op informele wijze naar u hebben gezocht.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat indien u werkelijk niet (goed) zou hebben begrepen wat er met de vraag bedoeld werd, er kan verwacht worden dat u om verduidelijking zou hebben gevraagd, zoals u aan het begin van het gehoor werd gezegd (CGVS 2, p.2), hetgeen u niet hebt gedaan (CGVS 2, p.18).

Bijgevolg kan uw verklaring niet als afdoende worden beschouwd.

Ten slotte werd er nog een inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen en één van de door u neergelegde documenten.

U verklaarde eind april 2012 vrijgelaten te zijn en een dag later naar het ziekenhuis te zijn gegaan voor verzorging.

Gevraagd om dit accurater te situeren, stelde u dat uw vrijlating plaatsvond rond 24 of 25 april. (CGVS 2, p.13, 17)

Uit uw verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden dat u eind april nog naar het ziekenhuis ging. Echter, uit het door u neergelegde medisch attest blijkt dat u zich pas begin mei zou hebben aangemeld in het ziekenhuis.

Deze tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw aanhouding en vrijlating, de persoon van wie u vermoedt dat hij aan de basis van uw problemen ligt (CGVS 2, p.9), de stappen die uw familie zou hebben ondernomen na uw aanhouding, en de problemen die uw echtgenote zou hebben gekend omwille van u.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u twee politieconvocaties op uw naam, twee processen-verbaal van huiszoeking en een medisch attest neer.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat stavingstukken enkel geloofwaardige asielverklaringen kunnen ondersteunen. Zij kunnen echter op zichzelf de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige asielverklaringen niet herstellen.

Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in de Noordelijke Kaukasus officiële (ver)vals(t)e documenten kunnen worden bekomen tegen betaling van smeergeld.

Gelet op deze informatie is de bewijswaarde van dergelijke stukken zeer relatief.

Wat betreft de politieconvocaties dient voorts vastgesteld te worden dat u niet bleek te weten in welke hoedanigheid u door de politie werd opgeroepen. (CGVS 2, p.25)

Dat u dergelijke cruciale informatie niet wist, valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten.

Ter verklaring stelde u dat u de convocaties niet kon lezen omwille van een probleem met uw ogen. (CGVS 2, p.25)

Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden.

Immers, u verblijft sinds augustus 2013 opnieuw in België, en woont hier samen met uw echtgenote. Bijgevolg kan aangenomen worden dat, indien u werkelijk de inhoud niet zelf zou kunnen lezen, u beroep zou kunnen doen op bijvoorbeeld uw vrouw om de inhoud van deze stavingstukken te kennen. Voorts stelde u dat er nog verschillende andere convocaties waren gekomen.

Uw broer zou evenwel weigeren om hierover met u te spreken, zodat u deze niet kan neerleggen. (CGVS 2, p.25)

Er dient echter te worden besloten dat u weinig inspanningen hebt geleverd om deze documenten alsnog neer te leggen voor het Commissariaat-generaal. U blijkt immers niemand anders van uw familie te hebben gevraagd of zij deze convocaties zouden willen en kunnen opsturen.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat uw schoonzus eerder reeds documenten had opgestuurd naar u. Gevraagd waarom zij dit dan niet opnieuw kon doen, moest u het antwoord schuldig blijven. U had haar bovendien nog niet gevraagd of zij de convocaties wilde opsturen. (CGVS 2, p.26)

Een dergelijke passiviteit in het bekomen van eventuele bijkomende stavingstukken, valt evenmin te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Wat er ook van zij, uit de door u neergelegde politieconvocaties - waarin u wordt opgeroepen als verdachte - blijkt niet in welke zaak u wordt opgeroepen, zodat deze, gelet op de eerder gedane vaststellingen, geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft de processen-verbaal van huiszoekingen d.d.05/09/2011 en 15/09/2011, dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten (voorgedrukt en zonder enige stempel) relatief eenvoudig na te maken zijn, en bieden geen enkele garantie op authenticiteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kunnen zij dan ook geenszins volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Het medisch attest op uw naam ten slotte, vermeldt niet in welke omstandigheden u de vermelde verwondingen hebt opgelopen, zodat er geen verband kan worden vastgesteld tussen de verwondingen die u zou hebben gehad, en uw vermeende aanhouding. Dit stuk kan uw verklaringen op dit punt dan ook niet op objectieve wijze staven.

Afsluitend dient te worden gesteld dat wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de

burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten, zijnde uw internationaal paspoort en vertaling van uw huwelijksakte, bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit, burgerlijke staat en reisweg. Geen van deze zaken wordt door mij in twijfel getrokken. Zij bevatten echter geen gegevens die de eerder gedane vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 januari 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het *“verbod van willekeur”*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Hij poneert dat *“zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”* en benadrukt dat *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden”*.

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat hij later *“een completer verhaal”* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wél te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker stelt dat het niet correct is dat wanneer de asielzoeker *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen enkel onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker voert aan dat in de beslissing van de commissaris-generaal *“een vast systeem”* wordt gehanteerd, waarbij wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies in het land van herkomst van verzoeker, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker zelf.

Hij verklaart dat er in zijn land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld *“aangezien iedereen verdacht is/kan zijn”*.

Verzoeker klaagt aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is. Hij wijst erop *“dat hij enige tijd buiten bewustzijn is geweest en bovendien ook mishandeld is geworden, wat ook zijn sporen heeft nagelaten op zijn geheugen”*.

Het feit dat hij *“van niet alles op de hoogte is”* kan volgens verzoeker niet tegen hem gebruikt worden, *“temeer er zowel door verzoeker als door zijn echtgenote telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden”*.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij stelt de tegen hem opgeworpen elementen niet te aanvaarden; hij laat gelden dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij *“uiteeraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker is van mening dat *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”* en dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Betreffende de arrestatie in de nacht van 2 op 3 september 2013, legt verzoeker uit dat hij zich in een andere kamer bevond dan zijn echtgenote, dat hij geen schoten hoorde, maar dat zijn vrouw wel iemand hoorde roepen waarvan zij dacht dat hij het was *“doch in werkelijkheid ging het om een ander persoon”*.

Wat de aanslag betreft, voert verzoeker aan dat hij zich omwille van de slagen en mishandelingen *“niet steeds alles nog even goed” herinnert, “voornamelijk dan zijn mogelijkheid om alles te dateren is ten zeerste aangetast”*. Hij stelt dat zijn echtgenote niet werd mishandeld en zich wel nog alles kan herinneren, *“zo ook de datum van 1 september 2011”*.

Aangaande de ondervragingen van zijn echtgenote, laat verzoeker gelden dat zijn vrouw slechts eenmaal verhoord is geweest, maar dat hij verkeerdelijk dacht dat het twee keer was. Hij legt uit dat hij het niet meer zo goed wist *“en had zitten gissen op het gehoor CGVS eerder dan te zeggen dat hij het niet meer zo goed wist”*.

Verzoeker stelt dat er *“slechts beperkt gesproken (is) geweest”* over de inhoud van de ondervragingen van zijn echtgenote en dat hij bovendien *“door de klappen op zijn hoofd ook niet alles meer evengoed herinnert en kan herinneren”*, gezien *“zijn geheugen is aangetast met alle gevolgen vandien”*.

Wat het bezoek van de familieleden van T. betreft, laat hij gelden dat hij *“heeft geantwoord op de vragen die werden gesteld en spontaan ook erbij gezegd wat hij zich nog herinnerde”*, doch dat hij zich *“slechts flarden”* herinnert door de klappen op zijn hoofd en de mishandelingen.

Inzake de stappen die zijn familie zou hebben ondernomen na zijn aanhouding, herhaalt verzoeker dat hij mishandelingen heeft ondergaan waardoor hij *“hoe dan ook eigenlijk geen consistente verklaringen meer kan afleggen”*. Volgens hem is hier *“duidelijk sprake geweest van een misverstand”* bij het verhoor. Ook wat betreft het tijdstip dat verzoeker opgaf wanneer hij naar het ziekenhuis is gegaan, verwijst hij naar zijn geheugenproblemen; hij stelt dat hij zelfs de geboortedata van zijn kinderen niet meer herinnert.

Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal zijn medische problemen onder de mat heeft geveegd en zijn verklaringen heeft getoetst *“volgens al te strenge criteria”*.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Hij benadrukt dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen; hij wijst er ook op dat de situatie in Dagestan steeds minder veilig is geworden gezien de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en intensiteit en in dergelijke context zijn leven zeer in gevaar is.

Hij verwijst ook naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken die stelde dat de bevolking aldaar het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie in zijn land die gekenmerkt wordt door ontvoeringen en verdwijningen, en besluit dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit dagestan grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, terwijl van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Verzoeker voert aan dat in de beslissing van de commissaris-generaal nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan.

Verzoeker meent dat de situatie in Dagestan *in concreto* diende te worden beoordeeld en voert aan dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en foltering vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid zelf.

Volgens verzoeker is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoon dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoeker naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waardoor verzoeker *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt het beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag, "*gegrond te verklaren*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gelet op (i) de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 11) en zijn echtgenote (zie het verhoorverslag van 17 oktober 2011, p. 9) over zijn arrestatie in de nacht van 2 op 3 september 2013; over de datum van de aanslag op een agent van de veiligheidsdiensten (zie zijn verhoorverslag van verzoeker van 10 december 2013, p. 13, 15; zie haar verhoorverslag, p. 9) en over het aantal ondervragingen die zijn echtgenote heeft ondergaan (zie zijn verhoorverslag van 10 december 2013, p. 18, 20; zie haar verhoorverslag van echtgenote, p. 9) en de inhoud van deze ondervragingen (zie zijn verhoorverslag van 10 december 2013, p. 21; zie haar verhoorverslag van echtgenote, p. 9, 10, 13,14); (ii) de incoherente verklaringen van verzoeker over het bezoek dat de familieleden van T. aan zijn vader zouden hebben gebracht (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 9, 21-23), over de manier waarop hij de achternaam van T. te weten kwam (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 23) en over de stappen die zijn familie ondernomen zou hebben na zijn aanhouding (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 18, 19).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst er ook op dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift inzake de arrestatie in de nacht van 2 op 3 september 2013 stelt dat hij zich in een andere kamer bevond dan zijn echtgenote, dat hij geen schoten hoorde, maar dat zijn vrouw wel iemand hoorde roepen waarvan zij dacht dat het verzoeker was "*doch in werkelijkheid ging het om een ander persoon*", is de Raad van oordeel dat verzoeker zich beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdige verklaringen alsnog te verzoenen.

Het is hoe dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker niet zou gehoord hebben dat zijn huis beschoten werd, louter omdat hij zich in een andere kamer bevond dan zijn vrouw.

Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat er "*duidelijk sprake geweest van een misverstand*" tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aangaande de stappen die zijn familie zou hebben ondernomen na zijn aanhouding, vindt evenmin weerslag in het administratief dossier.

De uitleg van verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor de vraag verkeerd had begrepen en dat hij onder "*iets ondernemen*" had verstaan dat men "*een zware kracht*" inschakelt (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 20), wordt niet aanvaard gezien verzoeker had verklaard dat zijn familie, zowel de autoriteiten als een NGO hebben trachten in te schakelen -wat onder "*een zware kracht*" valt- en van verzoeker hoe dan ook verwacht kon worden dat hij om verduidelijking zou hebben gevraagd indien hij werkelijk niet (goed) zou hebben begrepen wat er met de vraag bedoeld werd (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 18).

Voor het overige voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij zich omwille van de ondergane slagen en mishandelingen "*niet steeds alles nog even goed*" herinnert, "*voornamelijk dan zijn mogelijkheid om alles te dateren is ten zeerste aangetast*", dat hij niet meer zo goed wist hoe vaak zijn echtgenote ondervraagd werd "*en had zitten gissen op het gehoor CGVS eerder dan te zeggen dat hij het niet meer zo goed wist*", dat hij "*door de klappen op zijn hoofd ook niet alles meer evengoed herinnert en kan herinneren*", dat "*zijn geheugen is aangetast met alle gevolgen vandien*", dat hij zich "*slechts flarden*" herinnert door de klappen op zijn hoofd en de mishandelingen en dat hij "*hoe dan ook eigenlijk geen consistente verklaringen meer kan afleggen*".

De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt.

Het blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk "*eigenlijk geen consistente verklaringen meer kan afleggen*", zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Bovendien kan van verzoeker, een getrouwde man, geboren in het jaar 1969, en vader van twee kinderen, verwacht worden dat hij, bij het beantwoorden van vragen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, aangeeft wanneer hij zich iets niet kan herinneren, in plaats van foutieve informatie te debiteren.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker "*had zitten gissen op het gehoor CGVS eerder dan te zeggen dat hij het niet meer zo goed wist*", wordt niet aanvaard; een asielrelaas komt niet tot stand op basis van "gissingen".

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat ook verzoekers eigen verklaringen incoherenties bevatten, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij "*ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is*", wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, met name twee politieconvocaties, twee processen-verbaal van huiszoekingen en een medisch attest, kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen.

Vooreerst merkt de Raad op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

Daarenboven blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat in de Noordelijke Kaukasus officiële (ver-)vals(-t)e documenten kunnen worden bekomen tegen betaling van smeergeld, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken relatief is.

Wat de politieconvocaties betreft, bleek verzoeker bovendien niet te weten in welke hoedanigheid hij werd opgeroepen (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 25). Van een asielzoekers mag nochtans in redelijkheid worden verwacht dat hij kennis draagt van de inhoud van de stukken die hijzelf bijbrengt om zijn verhaal te staven. Hij dient te wijzen op het verband tussen het document en zijn relaas.

Verder beweerde verzoeker nog dat er nog verschillende andere convocaties waren toegekomen in zijn land, maar dat zijn broer weigerde om hierover met hem te corresponderen, wat er de oorzaak van is dat hij deze niet kan neerleggen (zie het verhoorverslag, p. 25).

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker weinig inspanningen heeft geleverd om deze documenten alsnog neer te leggen. Zo blijkt dat hij niemand anders van zijn familie daaromtrent gecontacteerd heeft, hoewel zijn schoonzus hem eerder reeds documenten had opgestuurd (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 26).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt nog aanvoert dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat op basis van de medewerkingsplicht van de asielzoeker kan worden verwacht dat verzoeker eventueel vanuit België, ernstige inspanningen levert om bewijzen voor te leggen, wat hij kennelijk heeft nagelaten.

Hoe dan ook blijkt uit neergelegde politieconvocaties niet in welke zaak verzoeker wordt opgeroepen, zodat deze, gelet op de eerder gedane vaststellingen, niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de processen-verbaal van huiszoeking van 5 september en 15 september 2011, merkt de Raad op dat deze voorgedrukte documenten, zonder enige stempel, relatief eenvoudig na te maken zijn en geen enkele garantie op authenticiteit bieden.

Het medisch attest vermeldt niet in welke omstandigheden verzoeker de vermelde verwondingen heeft opgelopen, zodat er geen verband kan worden vastgesteld tussen de verwondingen en de vermeende aanhouding.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vrijlating plaatsvond rond 24 of 25 april (zie het verhoorverslag van 10 december 2013, p. 13, 17) en dat hij een dag later -zijnde nog in de maand april- in het ziekenhuis heeft aangeboden voor verzorging, terwijl uit het bedoeld medisch attest blijkt dat hij zich pas begin mei zou hebben aangemeld in het ziekenhuis.

Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Dagestan en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Volledigheidshalve wijst de Raad er, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, op dat uit de informatie in het administratief dossier zoals toegevoegd door de commissaris-generaal, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Aldus kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*" van 28 februari 2013, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat de situatie in Dagestan er tot op heden één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor hij "*louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt*" en zijn verwijzing naar "*recente*

Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -die niet worden bijgevoegd-, doet geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat laatstvermeld artikel voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE